

Към читателите

През тежката врата на изкушението Адам и Ева се озоваха в затвора на дявола. Когато тя изскърца и хлопна зад тях, те влязоха зад мрачните му стени, където го нямаше Божието присъствие. Отпогава всички се раждаме и живеем в този затвор, чийто надзирател е дяволът - в затвора на нашето собствено ego. Поробени от желанията на аза си, вършим не това, което бихме искали, а това, което в нас се предизвиква от този обратен закон.

Исус разби стените му отвътре, като никога не падна под греха, и проправи изходния път от него и за нас. Обратната врата за навън - това е покаянието, което Той може да извърши в човека. То стопява егото и себичните му желания, така че да можем да излезем на свобода и да се разлукне целият ни духовен потенциал.

Искрено се надяваме, че материалите в августовския брой на това горещо лято ще подействат запалително по отношение на инстинкта към свободата, заложен от Твореца у всекиго от нас. Нека не стоим в дяволския тъмен затвор! Нека оставим Бог да ни изведе оттам! На светло.

От редакционният съвет

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...

■ Първият обвинен във Вселената е самият Бог. Набещава Го най-приближеният Му ангел, който единствен от творенията Му може да стои непосредствено в присъствието Му.

■ Първото обвинение е в несправедливо и ограничаващо законодателство и диктатура от страна на Твореца.

■ Първият затворник във Вселената е духовният образ на Бога, заключен в клетката на тези обвинения.

■ Първата причина за промяната на Луцифер - „Носителя на светлина“, в дявол, е завистта му към Христос - ангелът не е част от съвета на троединния Бог.

■ Първият професионален актьор във Вселената е дяволът - прикривайки истинските си намерения - да подчини Бога и творенията на себе си, той играе ролята на загрижен за доброто на ангелите и твърди, че може да им предложи по-угодно управление.

■ Първият случай, когато става война във вселената, е, когато една трета от ангелите - поддръжниците на дявола, са отстранени от небето - от останалите верни на Бога две трети.

■ Първият момент, в който истинската същност на дявола става напълно и окончателно ясна за цялата Вселена, е, когато той малтретира и разпъва на кръст Христос с цел да Го унищожи. Тогава омразата му изпъкна непримесена с никакво актьорско майсторство.

■ Първият грях, извършен от човек, би могло никога да не се случи, ако не се намесва дяволът. Разсъжденията на Ева още на са гаранция, че тя би извървяла пътя до открития бунт срещу Бога.

■ Грехът - това не е лъжата, кражбата, прелюбодейството, а състоянието на духовна отдаленост от Бога - при което себелюбието заема мястото Му и което поражда противни на волята Му желания, а оттук - и действия.

■ Заплатата за греха е смърт не защото Бог е жесток, а защото самият грях е заплаха за живота и хармонията във Вселената.

■ След грехопадението на човека връзката между него и Бога става възможна единствено чрез застъпническата функция на Христос.

■ Христос изживява целия Си живот на земята в затвор с невидими решетки от самота. Никой не разбира тежестта на мисията Му, с никого не може да сподели товара, който носи, и на никого не може да се довери.

■ В затвора, през който преминава, Той е подложен на психически мъчения. Тъй като дяволът не успява да Го накара да се поддаде на изкушенията му, Му причинява душевни страдания. По тази причина например е екзекутиран Йоан Кръстител.

■ В този затвор е подложен и на жестоки физически изтезания - по пътя към кръста и на него.

■ Много от християните в света имат погрешно разбиране за това, в какво се състои жертвата на Исус, която Той принася за нас. Или - в какво точно се състои цената, която трябва да плати за греховете ни, за да бъдем върнати на небето.

■ Повечето хора смятат, че онова, което Исус понася, за да можем да живеем ние, са физическите мъчения, на които бива подложен. Но това е една от най-големите заблуди в християнския свят, отблъснала мнозина от християнството. Тя създава дълбоко погрешна представа за Бога като за жесток отмъстител, какъвто Той не е.

След три смъртни присъди и осем години в арабски затвор те вече бяха свободни граждани и радостта им бе неподправена.

Накъде е изток, накъде е север?

Продължава от стр.1

Като гъби след този богатен за случая гръжд - влизането ни в ЕС, започнаха да никнат: клауза от меморандума между Либия и съюза за създаване на зона за свободна търговия; планове за строителство на атомен реактор, около който ще се появи инсталация за производството на питейна вода, като меморандум между Никола Саркози и Кадафи; ентусиазъм от страна на либийското правителство да се сдобие с шест от френските самолети А350...

В нашата малка България на този етап не изникна нищо, а напротив, потъна във земя - тя забрави за неизплатената част от либийския дълг.

И ето как в един момент се оказа, че за Кадафи присъдата над българските медици не беше толкова смъртна, колкото изглеждаше, когато пред него се откри възможността да затопли отношенията си с основните си търговски и в частност петролни партньори, като Франция, Великобритания, Германия, Италия, особено след като поради ембаргото, наложено на режима му от Съвета за сигурност на ООН, още през 1995 г. Либия не беше допусната до учредителната конференция на инициативата за Евро-средиземноморско сътрудничество...

Нищо че, бивайки обвиняеми, българските медици се превърнаха всъщност в най-маловажните участници в собственото си дело; нищо че не доказването на правотата им ги изведе на свобода, а един откровен меркантилизъм, продемонстриран пред целия свят; и че това, дали са заразили либийските деца със СПИН, или не, в крайна сметка не беше от чак толкова значение...

Ако беше приключила просто по този начин, историята щеше да остане като приказка за добрите и лошите. Защото в типичен славянски дух, на следващия етап от пътя към свободата, петте медицински сестри и двамата лекари бяха

посрещнати в страната ни като истински победители. Еуфорията около присъждането им на 24 юли в правителствената ВИП зала на софийското летище беше толкова голяма, отменянето на присъдите им от президента - толкова бързо, че важно изглеждаше само едно - това, че са си у дома, че кошмарът е останал в миналото.

Може би дори преки участници в осемгодишния каданс като Соломон Паси, Бенита Фереро Валднер, Георги Първанов и Сесилия Саркози не познават напълно цялата картина, която остана скрита от очите зад кулисите от политически маневри и икономически пазарлъци.

У дома наистина и стени не помагаша. Държавата пое цялостното им лечение, здравното и социалното им осигуряване; Министърството на труда и социалната политика покри най-неотложните им разходи, предложи да им осигури подходяща работа, социалното министерство изрази готовност да се погрижи за трудоустрояването дори на семействата им... А главният прокурор Борис Велчев обяви, че при първа възможност ще разпита пострадали от престъплението и ще продължи делото срещу мъчителите им, което беше образувано в Софийската градска прокуратура.

Но точно тук, на трети етап, когато по пътя към свободата изглеждаше, че остава само героите от тази драма да се справят с психологическите последици от пребиваването си в „Джудейда“ - или поне така вярвахме, случаят се превърна в история с нео-

чакван край. И тук именно стигаме до втория аспект на абсурда.

Независимо от това, че в България и извън нея нецърброимо множество граждани, съпричастни не към дипломатическите и икономическите либийско-европейски ходове, а просто към съдбата на станалите легендарни за тези повече от осем години българи, организираха про-

дуниха към това искане. Но също и че не изразиха по явен начин отношение на благодарност към подкрепилите ги. Дали поради това най-вече, или по други причини - едва ли можем да знаем със сигурност, но е очевидно, че в обществения живот на България еуфорията отстъпи на скептицизма, застъпвайки накрая в по-явни или по-скрити резерви по случая като цяло.

Като за камак по същото време един безспорен вестител на прекрасното и възвишеното в лицето на световния шампион по фигурно пързаляне Максим Стависки се оказа, че отне човешки живот, влизайки в отсрещното платно и бльскайки кола с четирима младежи...

Някои излязоха от затвора, да да объркат престава на хората за своя дял в цялостната картина на правосъдието. Друг стои на крачка от затвора, обръквайки ги по друг начин. От изток, където е яснотата, сякаш слънцето не изгрява, а на север, където тъмната сила вилнее, сменяйки само начините си на действие, е все по-студено. Жителите на земята стоят обръкани на сцената на един абсурден свят - между истината и лъжата, опитвайки се да ги разпознаят; между стремежа си към свобода и чувството си за вина, опитвайки се да се справят с противоречието им.

Но така е само когато стрелката на компаса е повредена. Библиейският Бог нишо за миг не е прастабал да вижда посоките и в настоящето, и в бъдещето; и да сътворява изгреви там, където бива потърсен. Време е да чуем гласа Му по-ясно. Време е да знаем със сигурност накъде е изток и накъде е север - и да не обръкваме пътя, който единствен води към небето, далеч от затворите на тази земя. ХМ

В нашата църква беше обявена молитвена кампания след издаването на смъртните присъди на медиците.

БИОГРАФИЧНИ ДАННИ

Кирил Шемков е роден на 11 януари 1913 г. в град Прилеп в семейството на учителка и проповедник към Църквата на адвентистите от седмия ден. През 1937 г. се дипломира във филологическия факултет на университета в Скопие. Работи върху докторска дисертация. По-късно спечелва стипендия и е поканен да специализира славянска филология в Чехия, Полша и Сорбоната във Франция.

В същото време е поканен да работи като стажант-проповедник. Започва във Варна. След края на Втората световна война на власт идва комунистическият режим, който всъщност атакува. В това време Шемков работи в Плевен. През пролетта на 1949 г. за активна проповедническа дейност той е хвърлен в лагера в Белене.

Седем и половина години проповядва с примера на своя живот на хилядите, преминали през ужасите на политическия терор. Оживял по чудо, той е освободен през 1956 г. и заминава за Белгия. След промените се връща в България. Приет е от църквата като герой и до края на живота си остава интересна и противоречива личност. Издава три книги. Умира на преклонна възраст на 5 юли 2007 г.

Предлагаме ви откъси от неговите книги.

Комунистите нямат доверие на никого, дори на собствената си милиция. За да не се сприятелят с лагеристите, те сменяха пазачите милиционери на всеки 45 дни. И всякога бяха от различен окръг. Два-три дни преди да дойдат те, обикновено идваше капитанът на новата охрана, за да се запознае с лагера и със самата работа. На два-три пъти, когато новият командир пристигаше на обекта, някой от старите милиционери му разправяше за интересните или опасни лагеристи. Повиквахме ме пред него и ме представяха. „Виждаш ли този? Той е съботянин.“ Началникът обикновено не можеше да разбере какво означава това и тогава те му пояснявахме, че аз отказвам да работя в събота. Капитанът обикновено свиваше вежди, а милиционерите, смеейки се весело и взирайки се в него, го питаха: „Какво ще правиш с него?“ Капитанът, правейки се на важен и строг, казваше: „Като взема и започна да го налагам, ще видите как ще почне да работи!“ [...] ... всеки от новите командири се стремеше да излезе по-кадрен от предишния и да ме накара да проработя. Представете си какво в такъв случай беше за мен всяка смяна на охраната? Дали ще дойде някой по-човечен, или ще е някой по-жесток? Но аз помнех, че Исус Христос е победил греха и дявола, а на мен оставаше да победя страха от смъртта, от тежката работа и глада - неща много по-лесни.

ГЛАДЪТ

Гладът е страшен враг на човека. [...] Хляба получавахме вечер и обикновено хората не можеха да заспят, докато не го изядат, а на сутринта си изядяха супата без него. „Как да си запазя поне половината от хляба за утре?“ - мислех, мислех и накрая ми хрумна една идея. Трябваше да се сетя за нещо, което много обичам, да мисля за него и така

да заспя, че да имам хляб и за другия ден. И ето какво измислих. Преди войната бях мобилизиран за три години в конна артилерия. През цялото време яздех коне и много обичах ездата. Завих се хубаво, лягайки си, с фантазията си потърсих една много бърза кобила и ето - намерих я, възседнах я и започнах да препускам из една красива гора и... заспах. Спасих хляба за утрешния ден. Някои от другарите ме питаха как съм успял и аз им обясних. По такъв начин всяка вечер заспивах и хлябът за утрешния ден беше осигурен.

СМЪРТТА

Вечерта ме извикаха в палатката на охраната. Както стоях пред шефа, един от милиционерите така силно ме удари по гърба с цепеница, че залитнах срещу нажежената до червено печка и само по чудо Бог ме запази да не се опра на нея и да не си изгоря ръцете. После пак ме би с нея, докато тя се скърши на две и едната половина отхвъркна. Тогава взе да ме ръга в гърдите с парчето, което му бе останало. А гърдите ми бяха още черни от предишните побоища. Каква страхотна болка изпитах! [...] Но слава на Бога, че Той може да утешава, да лекува и да дава сила!

На другия ден почувствах, че ако продължат да ме бият така, скоро ще свърша. Молех се на Бога, без особено да настоявам да ме спаси от този старшина. Смъртта там не се ненавижда, както в нормалния живот. Не само Йов е пожелавал да умре. Но вярвах твърдо, че Бог си знае работата - само аз да си гледам моята. Пък ако Той е намерил за добре да оцелея, ще намери начин да го стори. [...] „Има ли шанс, или няма?“ - подобни въпроси не си задавах. За мен беше важно да устоя и, ако трябваше да умра - цял да умра. Всичко останало не беше моя работа, а Божия. Най-леко се живее, когато имаш пълно доверие в Бога и не се занимаваш с неговите дела. Където не виждаш никакъв изход, Той вижда хиляда. Щом имаш това убеждение, имаш и в най-тежките моменти вътрешен мир.

ТЪГАТА

Всички християни вярват, че ако някой понесе страдания за Исус Христос и за вярата, един ден ще има своята награда. И аз го знаех и вярвах това. Исус е казал на апостол Петър: „Духът е силен, но плътта е немошна.“ [...] Човек е създаден за цялостен живот. Щастие е негово природно, естествено състояние. Изгуби ли го, той не е в своето нормално състояние и не може дълго да издържи. Тъгата е напрежение, което убива физически и психически. И ето, Бог ми внуши, че трябва да нея. Да нея, докато душата ми се разведри, докато тъгата извезре от нея. Да нееш, когато си бив, не е леко. Лесно се плаче, но плачът увеличава тъгата, а не я намалява. И започвах да нея. Първите 3-4 песни нея и плача, след това полка-лека плачът изчезва, гласът се усилва и вече към десетата песен можех да запея някоя по-весела мелодия и след това обикновено лягах да спя. Комунистите имаха разработени начини да упражняват натиск над волята и духа на хората, за да капитулират.

И обикновено един-два часа след побоя ще дойдат да видят как той се е отразил на човека. Чудеха се, когато ме намираха заспал.

- Как можеш да спиш?
- Защо да не спя?
- Та нали преди малко те бихме, как можеш да спиш?

И тогава имах един и същи отговор:

- А, аз трябва да съм готов за утре.

СВИДЕТЕЛСТВОТО

В лагера между многото вътворени беше и последният министър-председател Муравиев. Близо две години, след като бях лежал в карцера в най-големия студ без шинел, лагерът беше закрит и всички бяхме освободени. Веднъж г-р Георгиев (адвентист) посетил със съпругата си Ямбол и разказал следното. Един ден (това било скоро след закриването на лагера), разхождайки се по улиците, срещнал Муравиев. Осведомил се за здравето му, той отговорил, че е добре. После казал: „Знаеш ли новината?“ „Коя?“ Муравиев рекъл: „Ти знаеш, че бях атеист, но когато видях как вашият Шемков излезе жив и здрав, след като престоя в ареста 14 дни на минус 30 градуса, повярвах, че има Бог! Сега съм вярващ.“

Из „Вяра зад бодлива тел“

Пред закона

Пред закона стои пазач. При пазача идва човек от село и молу да влезе при закона. Но пазачът казва, че днес не може да му се даде достъп. Човекът размисля и след това пита дали тогава не би могъл да влезе по-късно. „Възможно е - казва пазачът, но не сега.“ Тъй като вратата на закона стои винаги отворена, когато пазачът се отместил, тогава човекът се навеща, за да погледне през вратата навътре. Пазачът забелязва това, усмихва се и казва: „Щом толкова те примамва, опитай въпреки моите забрани да влезеш вътре. Но забележи: аз съм доста властен и все пак съм най-низушият пазач. От зала към зала стоят пазачи, едни от други по-важни. Дори под погледа още на претия не съм могъл нищо веднъж да извърша.“ Такива трудности човек от село не е очаквал; законът би трябвало да

бъде достъпен винаги и за всеки, си мисли той, но когато сега се вглежда по-внимателно в пазача - в неговото кожено палто, и вижда неговия остър нос, дългата, тънка, черна, татарска брада - той се отдръпва, за да изчака настрана да получи разрешение за влизане. Пазачът му дава столче и го оставя да приседне до вратата. Там той седи ден и нощ, дни и години. Прави много опити да бъде допуснат и изморява пазача със своите молби. Понякога пазачът него, кратки разговори с него, подпитва го за родните му места и за много други неща, но това са все безучастни въпроси, каквито господарите поставят, и накрая отново и отново му казва, че все още не би могъл да го пропусне. Човекът, скътал доста за това пътуване, продава всичко, но и това не е достатъчно, за да подкупи пазача.

Онзи приема всичко, но при това казва: „Вземам го, но не си мисли, че това е, за да те пусна.“

През годините човекът наблюдаваше пазача почти непрекъснато. Той забрави за другите пазачи и този, първият, му се струваше единствената прерада, за да влезе при закона. Той прокланаше лошия случай - в първите години високо и грубо, а когато остаря, само мърмореше под носа си. Вдметени се и за дългите години наблюдаване на пазача вече познаваше дори бяхите в кожената му яка и молеше дори тях за помощ, та онзи да промени решението си. Най-сетне зрението му отслабна и той вече не разбираше дали наистина е тъмно, или само очите му го мамят. Но тъкмо сега той видя в тъмнината светлинка, която започна неугасимо да мъждука откъм вратата на закона. Сега вече човекът нямаше да живее дълго.

Пред смъртта си той събра целия си досегашен опит от всичкото това

време в един-единствен въпрос, който дотогава не беше задавал на пазача. Онзи се наведе над него, тъй като от голямата разлика човекът твърде неизгодно се беше променил. „Какво още искаш да знаеш? - попита пазачът. - Ти си непоправим.“ Напи всички се стремят към закона - каза човекът. - Как се случи така, че за толкова много години никой освен мен не пожела да влезе?“ Пазачът разбра, че човекът вече е към своя край, и, за да може гласът му да достигне до губецията вече гласа си човек, му изрева: „Тук никой друг освен теб не би могъл да влезе, понеже този вход беше отреден само за теб. И сега аз ще го затворя.“

Из "Процест", Франц Кафка

Малцина са запознати с твърде интересния факт, че Франц Кафка става християнин през последната фаза от живота си. Това става и причина неговата съпруга публично да се отрече от връзката и т.

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ...

- В духа на това мислене е и заблудата относно съществуването на ада, в който осъдените ще горят вечно. Тези идеи са едни от дяволските шедьоври на изкривяването на Божия образ. Библиейското становище е недвусмислено - ад не съществува. Осъдените ще понесат наказание, което обаче няма да трае вечно.
- Християнството е религия на любовта. Библиейският Бог няма нищо общо с насилието и Отец не подлага Сина Си на толкова.
- Физическите страдания по пътя към кръста и на него представляват само препятствия, създавани от дявола, за да бъде накаран Исус да се откаже да плати цената на изкуплението ни - бивайки и Бог, във всеки момент Той може да ги прекрати, ако пожелае. Стратегията на дявола се състои в това - да ги направи непоносими, за да предизвика проявлението на силата Му - и така да пресече пътя към кръста.
- Също за да накара Христос да се откаже от целта Си, дяволът подтиква тълпата към все по-голяма жестокост, като в същото време Му внушава мисълта, че не си струва да дава живота Си за толкова обезумели грешници.
- Така, опитвайки се да настрои хората срещу Изкупителя им, а Изкупителя им - да накара да се откаже от тях, дяволът се стреми да запази устоите на царството си.
- Слава Богу, той не успява. Христос вижда отвъд гроба. Той знае какви биха били плодотворите от жертвата Му и преминава през всички препятствия, за да може тя да се осъществи.
- Истинското естество на Христовата жертва ще бъде изучавано в най-големите му дълбочини през цялата вечност от изкупените хора и ангелите.
- Това, което можем да знаем за жертвата, е: на кръста Исус взема греха на хората върху Себе Си; а това става причина Отец да се оттегли от Небо; оттеглянето на Отец и невъзможността да го понесе е причината за смъртта на Христос от разлив на сърцето, последвал след душевните Му мъки.